

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. ledna 2018, v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zdeňky Mitošinkové a soudců Mgr. Gabriely Pudilové a Mgr. Františka Jahůdky, v trestní věci obžalovaných : **MUDr. Kateřina Absolonová**, [redacted], **Ing . Pavel Bernát**, [redacted], **Ing . Ondřej Červinka**, [redacted], **Michael Dufek**, [redacted], **Ing. František Hruša**, [redacted], **MUDr . Jiří Janata**, [redacted], **Naděžda Jarošová**, [redacted], **Ctibor Jech**, nar. [redacted], **Naděžda Jozífková**, [redacted], **Jana Kašparová**, [redacted], **Ing . Jiří Kittner**, nar. [redacted], **Bc . Zuzana Kocumová**, [redacted], **Hana Konšelová**, [redacted], **Ing . Jaroslav Morávek**, [redacted], **Mgr. Květoslava Morávková**, [redacted], **Ing . Petr Olyšar**, [redacted], **Ing . Ivo Palouš**, [redacted], **Ing . Ján Piňko**, [redacted], **Martin Sepp**, [redacted], **MUDr . Vladimír Sámal**, [redacted], **Milan Šír**, nar. [redacted], **Jan Veverka**, nar. [redacted], **Ing . Vladimír Vojtíšek**, [redacted] o odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci, proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 31. března 2017, č.j. 3 T 32/2011- 3 105,

takto:

Podle § 258 odst.1 písm.d/ tr.řádu se napadený rozsudek **zrušuje v celém rozsahu** a podle § 259 odst.3 tr.řádu **se rozhoduje** tak, že se

obžalovaní:

1. **MUDr. Kateřina Absolonová**, [redacted]
2. **Ing . Pavel Bernát**, [redacted]
3. **Ing . Ondřej Červinka**, [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Klokočníková

4. Michael Dufek, [REDACTED]
[REDACTED]
- Ing. František Hruša, [REDACTED]
[REDACTED]
6. MUDr. Jiří Janata, [REDACTED]
[REDACTED]
7. Naděžda Jarošová, [REDACTED]
[REDACTED]
8. Ctibor Jech, [REDACTED]
[REDACTED]
9. Naděžda Jozífková, [REDACTED]
[REDACTED]
10. Jana Kašparová, [REDACTED]
[REDACTED]
11. Ing. Jiří Kittner, [REDACTED]
[REDACTED]
12. Bc. Zuzana Kocumová, [REDACTED]
[REDACTED]
13. Hana Konšelová, [REDACTED]
[REDACTED]
14. Ing. Jaroslav Morávek, [REDACTED]
[REDACTED]
15. Mgr. Květoslava Morávková, [REDACTED]
[REDACTED]
16. Ing. Petr Olyšar, [REDACTED]
[REDACTED]
17. Ing. Ivo Palouš, [REDACTED]
[REDACTED]
18. Ing. Ján Piňko, [REDACTED]
[REDACTED]
19. Martin Sepp, [REDACTED]
[REDACTED]
20. MUDr. Vladimír Šámal, [REDACTED]
[REDACTED]
21. Milan Šír, [REDACTED]
[REDACTED]
22. Jan Veverka, [REDACTED]
[REDACTED]
23. Ing. Vladimír Vojtíšek, [REDACTED]
[REDACTED]

podle § 226 písm. b) tr. řádu

zprošťují obžaloby

pro skutek, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Klokočnicková

128/2000 Sb., o obcích, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž vědomě zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybněné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a nikdy nebyl novelizován, a jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č.57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi K. [redacted] a I. [redacted] uzavřena kupní smlouva č.j. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky převedeny na manžele [redacted] za kupní cenu ve výši 1 499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků činila v době převodu minimálně 1.500,- Kč/m², celkem tedy 5 016 000,-Kč, a městu Liberec tak převodem vznikla škoda ve výši nejméně 3 516 425,-Kč,

čímž měli spáchat

trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozené Statutární město Liberec, IČ 00262978, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec 1, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 3.2017, č.j. 3 T 32/2011 – 3 105, byli obžalovaní podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby pro skutek, že v Liberci dne 26.4.2007 na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec jako členové Zastupitelstva města Liberec, kterým je podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyhrazeno rozhodování o převodu nemovitých věcí z majetku obce, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich osobního názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybněné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Klokočníková

územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a byl novelizován až v roce 2010, a to vše aniž by znali obvyklou cenu pozemků a aniž by si opatřili další podklady k jejímu určení, následně jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č. 57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi [REDAKCE] uzavřena kupní smlouva č.j. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky převedeny na manžele [REDAKCE] za kupní cenu ve výši 1.499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků mohla činit v době převodu 1.500,- Kč/m², a městu Liberec tak převodem za obvyklou cenu v intencích § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohlo dosáhnout výtěžku ve výši 5.016.000,- Kč, vše ke škodě města Liberec, čímž měli spáchat trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Podle § 229 odst. 3 tr. řádu bylo poškozené Statutární město Liberec, IČ 00262978, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec 1, odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci v zákonné lhůtě odvolání v neprospěch všech obžalovaných do výroku o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. V písemném odůvodnění odvolání státní zástupkyně namítá, že závěry revizního znaleckého posudku zpracovaného VÚT FAST v Brně, a to včetně jeho dodatku, nelze považovat za správné. Znalecký ústav VÚT FAST v Brně užil pro určení ceny předmětných pozemků srovnávací metodu, kdy pro porovnání užil celkem 16 realizovaných prodejů pozemků. Na jedné straně do výčtu srovnávaných pozemků zahrnul pozemky, které neodpovídaly svým určením účelu, ke kterému byly určeny pozemky, které jsou předmětem žalovaného jednání. Některé ze srovnávacích pozemků byly podle územního plánu v území ZZ, tedy zahrádky a zahrádkové osady. Takové zařazení pozemku má však za důsledek to, že jeho cena je nižší než pozemek nacházející se v území BČ (bydlení čisté). Na druhé straně znalecký ústav VÚT FAST v Brně nezahrnul do srovnávacích pozemků pozemky č. 972 a 973 v katastrálním území Doubí u Liberce, což jsou pozemky, jež sousedí s oceňovanými pozemky a jsou oceňovaným pozemkům nejbližší. Znalec toto odůvodňuje tím, že na těchto pozemcích již při jejich prodeji měla být realizována stavba dvou vila domů. Vzhledem k tomu, že se jedná o developerský projekt s garantovaným výnosem z prodeje jednotlivých jednotek, nelze podle názoru znalce tyto pozemky označit za naprosto srovnatelné. Státní zástupkyně má tudíž za to, že znalecký ústav VÚT FAST nesprávně vyloučil pozemky č. 972 a 973 z porovnávacích pozemků. Státní zástupkyně se sice částečně ztotožňuje s vyjádřením Ing. Lukáše Dřínovského, Ph.D., který u hlavního líčení konaného 30. 3. 2017 uvedl, že při stanovení ceny pozemků nelze vycházet pouze z jediného vzorku tak, jak bylo učiněno ve znaleckém posudku zpracovaném národohospodářskou fakultou vysoké školy ekonomické, avšak má za to, že v případě znaleckého posudku VÚT FAST v Brně je vyloučení porovnávacích pozemků č. 972 a č. 973 nesprávné. Tyto pozemky jsou svými vlastnostmi, tedy polohou, rozměry, svým účelem, oceňovaným pozemkům nejbližší. Byly prodány ve stejné době jako oceňované pozemky, jsou stejné kategorie, určeny ke stejnému účelu. Pokud znalec tyto pozemky z porovnání vyloučí a místo toho provádí srovnání s pozemky vzdálenějšími, jiné kategorie a určenými k jinému účelu, tak nemůže dospět k ceně, která by věrohodně odpovídala ceně obvyklé. Dle názoru státní zástupkyně je tudíž třeba přiklonit se k závěrům znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem NF VŠE, který pro

stanovení ceny obvyklé použil jako srovnávací pozemky ty pozemky, které jsou oceňovaným pozemkům nejbližší místně i kvalitou. Za této situace je pak zřejmé, že provedené důkazy umožňují učinit závěr, že zákonný znak způsobení značné škody je dán. Obsah diskuze, která hlasování předcházela, podklady předložené zastupitelům před hlasováním i okolnosti, za jakých byl návrh předložen, prokazují subjektivní stránku obžalovaných ve vztahu k zákonnému znaku způsobení značné škody. Obžalovaní zcela ignorovali námitky těch zastupitelů, kteří nesouhlasili se stanovenou cenou předmětných pozemků, a to za situace, kdy způsob ocenění předmětných pozemků byl zcela výjimečný, jak je zřejmé z porovnání množství nemovitostí prodávaných za tržní ceny s množstvím pozemků, u nichž byla cena stanovena jako v případě pozemku prodávaného manželům [REDACTED]. Závěrem státní zástupkyně navrhuje, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byli obžalovaní podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby a podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc soudu prvního stupně, aby ve věci znovu rozhodl.

4. Krajský soud z podnětu odvolání státní zástupkyně přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu napadený rozsudek, i správnost postupu řízení předcházejícího, a věc posoudil následovně:
5. Ve věci obžalovaných bylo provedeno obsáhlé dokazování. Věci se krajský soud zabývá opakovaně. Usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 4. 2011, č.j. 3 T 32/2011-1866, soud prvního stupně podle § 314c odst. 1 písm. b) tr. řádu za užití § 188 odst. 1 písm. c) tr. řádu ve spojení s § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu zastavil trestní stíhání obžalovaných s tím, že skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost, na jejímž základě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 30. 12. 2011, č.j. 55 To 292/2011-1888 tak, že podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu stížnost zamítl. Nejvyšší státní zástupce podal ve věci dne 7. 3. 2012 v neprospěch obžalovaných dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 19. 12. 2012, č.j. 5 Tdo 827/2012-21 tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30. 12. 2011, sp.zn. 55 To 292/2011 a usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 4. 2011, sp.zn. 3 T 32/2011. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu byla také zrušena další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu bylo Okresnímu soudu v Liberci přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Následně soud prvního stupně rozhodl rozsudkem ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3 T 32/2011-2164 tak, že podle § 226 písm. b) tr. řádu obžalované obžaloby zprostil. Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně odvolání, na jehož základě krajský soud usnesením ze dne 15. 9. 2014, č.j. 55 To 241/2014-2199, podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Následuje rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 10. 2015, č.j. 3 T 32/2011-2616, kterým byli obžalovaní uznáni vinnými trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb. a byl jim všem uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Proti tomuto rozsudku si podali obžalovaní odvolání, o kterém rozhodl krajský soud usnesením ze dne 15. 9. 2016, č.j. 55 To 70/2016-2864 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Naposledy soud prvního stupně rozhodl nyní napadeným rozsudkem.

6. Předně je třeba konstatovat, že soud prvního stupně provedl řízení, ve kterém nedošlo k žádným takovým vadám, které by mohly mít vliv na uplatnění práva obhajoby nebo na zabezpečení řádného objasnění věci. Soud prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný. V průběhu hlavního líčení byly zákonným způsobem provedeny všechny dostupné potřebné důkazy. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně rozvedl obsah jednotlivých důkazů a rozvedl své úvahy při jejich hodnocení a odůvodnění rozsudku splňuje požadavky dané ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu.
7. Před soudem prvního stupně bylo provedeno obsáhlé dokazování, které také doplnil krajský soud v průběhu veřejného zasedání konaného dne 13. 9. 2016, ve kterém vyslechl Doc. Ing. Miroslava Ševčíka, CSc. k reviznímu znaleckému posudku vypracovaném VŠE Praha, národohospodářská fakulta. Z výslechu Doc. Ševčíka byly zjištěny překvapující skutečnosti týkající se okolností vypracování znaleckého posudku, ze kterých však nelze učinit závěr, že by znalecký posudek VŠE, národohospodářské fakulty, byl nezákonný. Avšak ani přesto, že krajský soud dokazování ve veřejném zasedání doplnil, nebylo možno učinit ve věci spolehlivé závěry a rozhodnout, neboť den před veřejným zasedáním dne 12. 9. 2016 předložila obhajoba obžalovaného Jana Veverky další znalecký posudek ohledně ceny prodaných pozemků, který byl vypracován Vysokým učením technickým v Brně, fakultou stavební. Ve věci obžalovaných tudíž existovaly již čtyři znalecké posudky, z toho dva zpracované znaleckými ústavy. Bylo třeba, aby se znalci vzájemně ke svým posudkům vyjádřili a vysvětlili svůj postup při stanovení ceny prodaných pozemků. Poté, co věc byla soudu prvního stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí, soud prvního stupně konal hlavní líčení, ve kterém byl vyslechnut Doc. Ing. Miroslav Ševčík, CSc. a Ing. Lukáš Dřínovský, Ph.D. Znalci stvrdili závěry svých posudků, vysvětlili, jak při stanovení ceny prodaných pozemků bylo postupováno. Znalci se také vzájemně vyjádřili k posudkům VŠE, národohospodářské fakulty a VUT v Brně. Zástupci obou ústavů se také vyjadřovali k posudku, který byl vypracován Grand Thornton Valuations a.s.
8. Soudu prvního stupně bylo také krajským soudem uloženo, aby vyslechl svědka Ing. Mazače, vedoucího majetkoprávního odboru Magistrátu města Liberec, k okolnostem aplikace vnitřního cenového předpisu a prodeje nemovitého majetku. Svědek Josef [REDAKCE] vypověděl, že pokud by předmětné pozemky nebyly žádány za účelem výstavby rodinného domu, materiály pro převod by nepřipravoval odbor rozvojových projektů MML, nýbrž oddělení privatizace, které by postupovalo podle zásad privatizace i co se týče ceny. Soudu prvního stupně bylo dále uloženo, aby opětovně vyslechl svědka [REDAKCE] Ladislava [REDAKCE] a obžalovaného Ing. Kittnera. Svědek i obžalovaný měli vysvětlit, proč na čtvrtém zasedání zastupitelstva prezentovali, že nabyvatelé pozemků manželé [REDAKCE] chtějí na pozemcích uskutečnit svůj podnikatelský záměr. Toto tvrzení je totiž v rozporu s výpovědí manželů [REDAKCE] jejichž záměrem bylo postavit na pozemcích rodinný dům. Žádný podnikatelský záměr nevyplýval ani z žádosti, kterou manželé [REDAKCE] podali. Svědek ani obžalovaný svůj postoj na čtvrtém zasedání zastupitelstva města Liberce nevysvětlili s odkazem, že si již nepamatují.
9. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že svědek Karel [REDAKCE] zaslal dne 17. 1. 2007 na odbor rozvojových projektů MML žádost o koupi pozemků parc. č. 968 a 969 v katastrálním území Doubí u Liberce. Odbor rozvojových projektů zpracoval do rady města Liberce návrh na přímý prodej pozemků poté, co záměr byl vyvěšen na úřední desce od 13. 2. 2007 do 1. 3.

2007. Cena pozemků byla stanovena s odkazem na interní předpis k oceňování pozemků. Rada města Liberce prodej schválila a předložila návrh zastupitelstvu města.
10. Dne 26. 4. 2007 obžalovaní hlasovali pro návrh majetkoprávní operace – přímého prodeje pozemku parc. č. 968 o výměře 627 m² a parc. č. 969 o výměře 2 717 m² v katastrálním území Doubí u Liberce za kupní cenu 875 Kč za m² za pozemek parc. č. 968 a ve výši 350 Kč za m² za pozemek parc. č. 969, tj. celkem 1 499 575 Kč.
11. Na zasedání zastupitelstva proběhla k této majetkoprávní operaci diskuze a některými zastupiteli – Šolc a Mrklas, byly vzneseny námitky jednak k ceně pozemků s tím, že je nízká, neodpovídající a k neurčitému záměru využití pozemků. Zastupitelstvo přesto přijalo usnesení o schválení prodeje.
12. Obžalovaní se vesměs hájili tím, že nejsou odborníky na posouzení cen nemovitostí a cena předmětných pozemků se jim zdála adekvátní, protože byla stanovena podle interního předpisu. Osobní zájem na projednávané majetkoprávní operaci neměli a viděli v ní přínos pro rozpočet města Liberce.
13. Výše uvedené skutečnosti vyplývají jednak z výpovědí obžalovaných, svědků a listinných důkazů.
14. Krajský soud považuje za nutné uvést následující:
15. Obžalovaní jako zastupitelé věděli, že to jsou oni, kdo mají výhradní právo rozhodovat o nabývání a převodu nemovitého majetku. Museli si být vědomi toho, že bez jejich souhlasného rozhodnutí nelze k předmětným pozemkům uzavřít kupní smlouvu. Obžalovaní svým hlasováním přímo rozhodovali o schválení prodeje nemovitého majetku. Obžalovaní byli při posuzování schvalování prodeje pozemků členy nejvyššího orgánu obce, kterému je svěřeno rozhodování o těch nejdůležitějších otázkách týkajících se obce.
16. Obžalovaní již ve svých funkcích nebyli žádnými nováčky. Ve svých funkcích byli již několik měsíců a měli zkušenosti s desítkami převodů nemovitého majetku.
17. Návrh týkající se předmětných nemovitostí již sám o sobě měl v obžalovaných vzbudit obezřetnost. Návrh je odlišný od ostatních návrhů, které jsou součástí spisového materiálu. Návrh se vyznačuje strohostí a na rozdíl od jiných návrhů není odůvodněný. Není uvedeno, k jakému podnikatelskému záměru měly být pozemky určeny. Na první pohled je také zřejmý diametrální rozdíl v ceně pozemků ležících vedle sebe.
18. Zastupitelé Šolc a Mrklas poměrně vehementně při jednání zastupitelstva upozorňovali, že cena pozemků je neadekvátní. Cena pozemku parc. č. 969 ani nebyla v souladu s interním předpisem, se kterým se obžalovaní měli možnost seznámit.
19. Při právním posouzení jednání obžalovaných soud prvního stupně dle pokynu Nejvyššího soudu ČR obsaženém v usnesení ze dne 19. 12. 2012, č.j. 8 Tdo 827/2012-21, zkoumal střet dvou hmotně právních úprav projednávaného skutku, a to § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb. trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 a § 221 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku účinného od 1. 1. 2010.

20. Dle citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ad II): „Byl-li určitý skutek spáchán v době do 31. 12. 2009 a má-li být i po tomto datu posouzen jako trestný čin porušování (porušení) povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 255a odst. 1 tr. zákona nebo § 221 odst. 1 tr. zákoníku, lze ho považovat za trestný čin, jen když soud dovodí u pachatele zavinění z vědomé nedbalosti (§ 5 písm. a) tr. zákona, § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), která má zároveň povahu hrubé nedbalosti (§ 16 odst. 2 tr. zákoníku), i když vzhledem k časové působnosti trestních zákonů (§ 16 odst. 1 tr. zákona, § 2 odst. 1 tr. zákoníku), bude nakonec skutek kvalifikován podle trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 (srov. rozh. č. 54/2012 Sb. rozh. tr.).
21. Z výše uvedeného, především z postavení obžalovaných a okolnostem schvalovacího procesu, by bylo možno učinit závěr, že obžalovaní věděli, že mohou porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, avšak bez přiměřených důvodů spoléhali, že ho neporuší nebo neohrozí. Soud prvního stupně učinil správná skutková zjištění a vyvodil i odpovídající právní závěry ke skutkové podstatě trestného činu, pro který byli obžalovaní stíháni, včetně subjektivní stránky, tedy vědomé nedbalosti, hrubé vědomé nedbalosti a důležité povinnosti.
22. Soud prvního stupně také správně zkoumal, zda zavinění ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody, tedy zda jednáním obžalovaných byla způsobena značná škoda, která je znakem základní skutkové podstaty projednávaného trestného činu. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že nebylo prokázáno naplnění subjektivní stránky trestného činu ve vztahu k zákonnému znaku značné škody. V této souvislosti je třeba uvést, že ve věci byly vypracovány celkem čtyři znalecké posudky. První znalecký posudek vypracoval Ing. Bureš a ze závěrů znaleckého posudku vyplynulo, že škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec byla ve výši 3 516 425 Kč. Poté, co byl znalec u hlavního líčení vyslechnut, dospěl k jinému závěru s tím, že škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec je 2 539 525 Kč. Soud prvního stupně nepochybil, pokud k tomuto znaleckému posudku vůbec nepřihlížel, neboť takovýto diametrální rozdíl mezi znaleckým posudkem a závěrem učiněným znalcem u hlavního líčení je přinejmenším zavádějící. Další znalecký posudek vypracoval Grand Thornton Valuations a.s., který stanovil cenu pozemků částkou 1 909 000 Kč. Zpracovatelé znaleckého posudku byli při hlavním líčení vyslechnuti, znalecký posudek před soudem obhájili. Rozdíl mezi kupní cenou a obvyklou cenou nemovitostí, stanovenou GTV, tudíž činil 409 425 Kč, přičemž tato částka nedosahuje výše předpokládané ustanovením § 89 odst. 11 tr. zákona, resp. § 138 odst. 1 tr. zákoníku, tj. výše značné škody. Vzhledem k diametrálnímu rozdílu znaleckého posudku Ing. Bureše a GTV soud prvního stupně zcela správně rozhodl, že je třeba ve věci vypracovat revizní znalecký posudek, přičemž za účelem jeho vypracování přibral Vysokou školu ekonomickou Praha, národohospodářskou fakultu. Tento znalecký posudek stanovil cenu předmětných pozemků ke dni 26. 4. 2007 na částku 4 012 800 Kč, v důsledku čehož plyne způsobená škoda ve výši 2 513 225 Kč. Jak již uvedeno výše, před konáním veřejného zasedání u krajského soudu předložila obhajoba obžalovaného Veverky další znalecký posudek vypracovaný Vysokým učením technickým v Brně, fakultou stavební. Dle tohoto znaleckého posudku je cena předmětných pozemků ke dni 26. 4. 2007 ve výši 1 990 000 Kč, a tudíž škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec činí 490 425 Kč. Jak VŠE, NF, tak VÚT FAST vypracovaly dodatky svých znaleckých posudků, ve kterých se zaměřily na revizní posouzení zbylých znaleckých posudků. V průběhu hlavního líčení dne 30. 3. 2017 byla také provedena konfrontace znalců Doc. Ing. Miroslava Ševčíka, CSc. z VŠE Praha NF a Ing. Lukáše Dřínovského, Ph.D. z VÚT FAST. Tito znalci nejprve zhodnotili závěry posudků svých

- ústavů a dále závěry svých oponentů a také závěry znaleckého ústavu GTV. Znalci popsali, z jakých podkladů vycházeli a jak dospěli k ceně předmětných pozemků. Z výsledku znalců také vyplynulo, že se nejedná o rigidní určení ceny obvyklé pozemků, nýbrž vzhledem k tomu, že se jedná o cenu pozemku k datu 26. 4. 2007, jedná se spíše o odhad této ceny a při určení ceny se také vždy projeví subjektivní náhled zpracovatele. Lze uzavřít, že znalci obhájili své znalecké posudky a jejich metody, kterými dospěli k určení ceny pozemků, jsou obhajitelné.
23. Soud prvního stupně nepochybil, pokud vycházel ze znaleckého posudku zpracovaného Vysokým učením technickým v Brně, fakultou stavební. Postupoval podle jedné ze základních zásad trestního řízení, zásady *in dubio pro reo* – v pochybnostech ve prospěch obviněného. Dle znaleckého posudku VÚT Brno byla cena předmětných pozemků stanovena částkou 1 990 000 Kč, a tudíž škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec činí 490 425 Kč, tudíž výše způsobené škody nedosahuje částky 500 000 Kč, tedy obžalovaní svým jednáním nezpůsobili škodu značnou, která je znakem základní skutkové podstaty projednávaného trestného činu.
24. Státní zástupkyně se v dovolání v podstatě dožaduje, aby krajský soud přikázal soudu prvního stupně, aby při stanovení ceny pozemků vycházel ze znaleckého posudku vypracovaného VŠE Praha, národohospodářská fakulta, dle kterého byla cena pozemků stanovena částkou 4 012 800 Kč, tudíž způsobená škoda by činila 2 513 225 Kč, čímž by byl naplněn znak způsobené škody značné.
25. Návrhu státní zástupkyně nelze vyhovět, neboť by tím došlo k porušení principu presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 tr. řádu), z něhož kromě pravidla, podle kterého musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. III. ÚS 1624/09).
26. Soud prvního stupně nepochybil, pokud obžalované podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zprostil. Se závěry soudu prvního stupně se krajský soud ztotožňuje, v podrobnostech lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.
27. Soud prvního stupně se dopustil toliko formálního pochybení, neboť skutek, pro který obžalované zprostil, není v souladu s obžalobou, nýbrž je upravený. Toto formální pochybení mohl krajský soud sám napravit, a proto podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl tak, že obžalované podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil pro skutek uvedený v obžalobě č.j. ZT 1557/2008-329.
28. Vzhledem ke zprošťujícímu výroku bylo ve vztahu k poškozenému Statutárnímu městu Liberec postupováno podle § 229 odst. 3 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Klokočníková

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 16. ledna 2018

JUDr. Zdeňka Mitošinková v. r.
předsedkyně senátu